

OPNIEUW GAAN STUDEREN NA NEGEN JAAR WERKEN ALS ARBEIDER, BEZORGDE HEM EEN BOEIENDE TIJD. MAAR NU IS HET SCHOOLLOPEN VOORBIJ. DAT DE ZOEKTOCHT NAAR EEN JOB NIET METEEN IETS OPLEVERT, MAAKT HEM WEL EEN BEETJE ZENUWACHTIG.

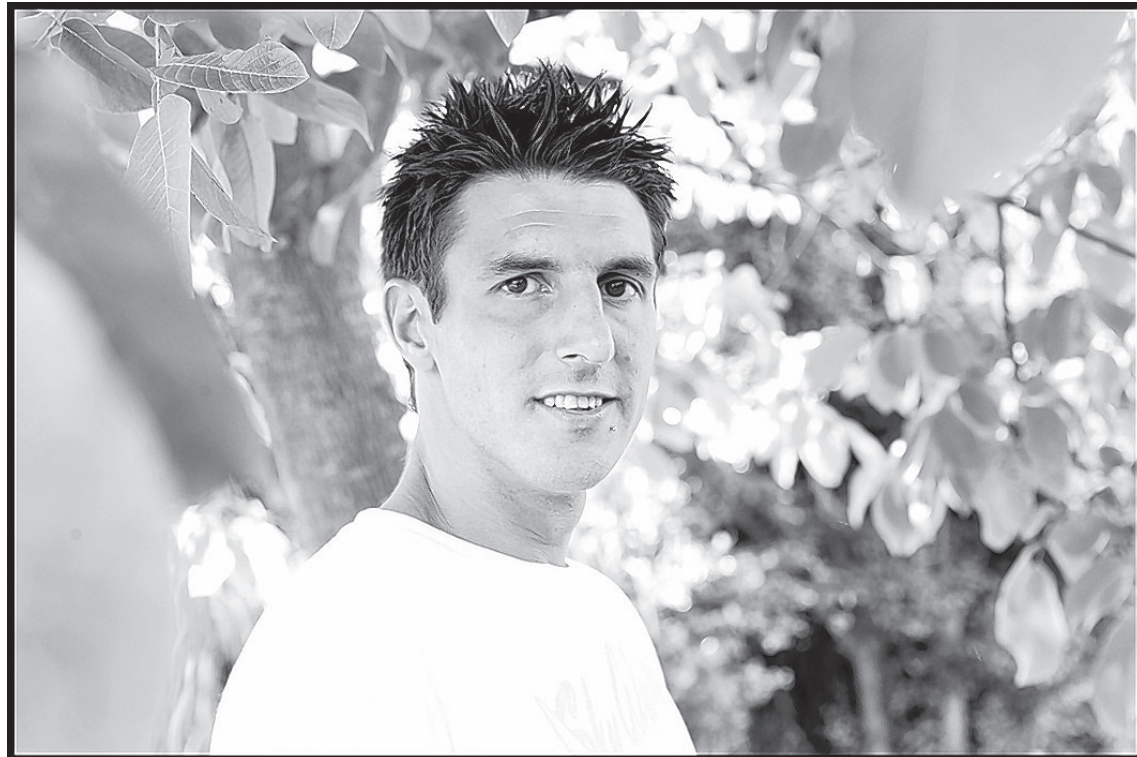

foto: Kristof Ghyselinck

MAANDAG

Ik begin de dag zoals gewoonlijk met een kopje koffie en de krant op schoot, gevolgd door een gezellig ontbijt met Stefanie, mijn vriendin.

We wonen samen bij mijn ouders, zo kon ik opnieuw gaan studeren na negen jaar te werken als arbeider. Ik was dan ook ontzettend blij toen ik eind juni afstudeerde als bachelor in de Gezinswetenschappen. Stefanie werkt als zorgcoördinator in de plaatselijke school. Dit is dus de laatste week dat we nog samen kunnen genieten van de vakantie, want donderdag begint het nieuwe schooljaar.

Na het ontbijt praten we met mijn ouders nog wat gezellig over dagelijkse dingen. Voor velen zou op hun eenendertigste samenleven met de ouders een probleem zijn, zeker als koppel. Voor ons niet: we hebben boven een eigen appartement met genoeg privacy. Toch hebben we de gewoonte om samen te eten met mijn ouders. Dat levert boeiende gesprekken op over hoe verschillende generaties naar de wereld kijken en erover denken.

Tijdens mijn studie ontdekte ik mijn passie voor koken. Elke avond zorg ik voor het avondeten, zo kan ik iets terugdoen voor mijn ouders, die me de kans gaven om opnieuw te gaan studeren. Ook Stefanie stelt het op prijs dat ze na haar werk niet meer hoeft te koken.

Vandaag hebben we geluk, de zon is van de partij, daar gaan we dus van profiteren! Voor Stefanie staat genieten gelijk aan paardrijden. Ik ben nog niet zo'n ervaren ruiter en besluit om haar te vergezellen met onze hond en beste vriend Speedy, een Jack Russell die al elf jaar onze metgezel is. Na meer dan twee uur wandelen in de natuur kan ik het niet laten om eerst nog wat te tuinieren voor ik aan het avondeten begin. Na het bekijken van de voorraadkasten beslis ik dat er vandaag preistomp met kabeljauw in een 'beurre blanc'-sausje op het menu komt. Ik stel met genoegen vast dat mijn kookkunsten worden geapprecieerd. Al maakten de vrouwen des huizes zich zorgen over de grote hoeveelheid boter in het sausje, het weerhield hen er niet van om het met smaak op te eten!

DINSDAG

Vroeger opgestaan dan normaal. Vandaag wil ik het nodige papierwerk in orde brengen om een plaats op de arbeidsmarkt te veroveren. Dat begint met een bezoek aan de RVA, waar ik me inschrijf als werkzoekende en een paswoord krijg om zelf online mijn persoonlijk VDAB-profiel aan te kunnen passen. Nu nog even mijn huidige situatie laten aanpassen bij de vakbond, een bezoekje brengen aan de supermarkt en ik kan naar huis. Als ik thuiskom, is het al middag. Snel

nog wat eten en hop naar de computer om mijn curriculum vitae te maken. Eens de klus geklaard, log ik in op mijn VDAB-profiel om het cv erop te plaatsen.

De voorbije week zag ik een vacature voor een 'deskundige in animatie en activatie'. Dat lijkt me echt iets voor mij! Daarom verzond ik meteen mijn sollicitatiebrief. Ik hoop snel werk te vinden zodat ik over een inkomen beschik waarmee ik een toekomst kan opbouwen met Stefanie. We zijn nu vijf jaar samen en denken stilaan aan kinderen. Dat was de voorbije jaren niet te combineren met mijn studie en het was financieel ook moeilijk haalbaar. De zin om nog verder te studeren is wel aangewakkerd, maar die gedachte laat ik wel even rusten. Ik ben nu eenmaal al 31. Wel wil ik over een paar jaar een aanvullende opleiding volgen in combinatie met een job. De interesse om op een sociale manier met mensen te werken, laat me niet meer los.

WOENSDAG

Laatste dag samen met Stefanie, want voor haar is de vakantie voorbij. We besluiten er nog een leuke dag van te maken. Na het ontbijt gaan we shoppen in Hasselt. 's Middags brengen we een bezoekje aan de soepbar, in de namiddag wandelen we nog wat rond. Afsluiten doen we met een bezoekje aan de sushibar. Vandaag dus geen afwas.

's Avonds hebben we nog voldoende tijd om de paarden goed te borstelen en een ontspannen rit te maken.

DONDERDAG

Na twee leuke maanden is dit voor mij een heel andere dag. Iedereen is naar zijn werk, waardoor ik in een leeg huis achterblijf met een leeg gevoel. Ik heb geen nieuw schooljaar om naar uit te kijken en geen drang meer om af te studeren. Ik besluit dus maar om de tuin verder in orde te brengen. Het is normaal een van mijn favoriete bezigheden, maar ik kan de gedachte niet loslaten dat ik thuis ben terwijl ik eigenlijk vooruit wil in mijn leven. Door die gedachte geniet ik niet ten volle van het tuinieren. Na een halfuur ren ik naar binnen om op het internet te

zoeken naar een gepaste job. Tevergeefs, de zoektocht levert voorlopig niets op. Toch moet ik proberen rustig te blijven, want Rome is toch ook niet op één dag gebouwd...

Om mijn gedachten wat te verzetten, ga ik 's middags een broodje eten en doe ik wat boodschappen. In de namiddag bereid ik Stefanies favoriete gerecht om haar extra te verwennen wanneer ze thuiskomt. Tijdens het avondeten bespreken we haar eerste werkdag. Zij houdt van haar job en is er ook na school vaak nog intens mee bezig.

Ik laat haar dan ook rustig verder werken en besluit mijn beste vriend Kenny – een ex-collega – te bezoeken. Hij woont in Mechelen, niet bij de deur dus. Maar de avond verloopt anders dan gepland.

Vlakbij Zaventem, zestig kilometer van huis, krijg ik autopech. Band stuk en geen reservewiel bij me! Kenny kan me oppikken in Zaventem, maar dan moet ik eerst nog een stukje te voet langs de auto-snelweg. Tijdens deze wandeling op de pechstrook merk ik in de bosjes allerlei met plastic gemaakte kampen op. Er liggen nog enkele pakjes sigaretten, kledingstukken en flessen water. Meteen denk ik aan het tv-journaal van enkele weken geleden waarin werd getoond hoe illegaal in dit soort kampen verblijven,

terwijl ze wachten op een vrachtwagen om de overtocht naar Engeland te maken. Ik huiver bij de gedachte dat er mensen in zulke omstandigheden leven in hun zoektocht naar een betere toekomst.

Bij Kenny aangekomen bel ik een andere vriend op die me zijn reservewiel wil brengen. Na een aantal vergeefse pogingen bleek het wiel niet overeen te komen met dat van mijn wagen. Er zat dus niets anders op dan me naar huis te laten brengen en later met mijn vader en het juiste wiel terug te keren. Om half twee 's nachts kon ik eindelijk naar bed. Een dag om snel te vergeten.

VRIJDAG

Ik ben nog moe door de korte nacht, maar sta toch samen met mijn schatje op. Zo kunnen we met z'n tweeën ontbijten. Daarna begin ik onmiddellijk met de

grote schoonmaak, dan hoeven we daar in het weekend niet aan te denken. 's Middags verrast Stefanie me door thuis te komen eten, ze heeft lekkers mee van de bakker. Al kan ze maar eventjes blijven, ik ben blij dat ik niet alleen hoeft te eten! Daarna stort ik me terug op het poetsen. Het gaat vooruit, alleen nog de living. Daarna terug naar de computer om een job te zoeken. Nog steeds niets. Ik denk dat ik me volgende week in een interimkantoor ga inschrijven, zo blijf ik tenminste niet bij de pakken zitten.

's Avonds gaan we eerst samen zwemmen, kwestie van de conditie op peil te houden. Daarna is het mijn moment: België speelt tegen Azerbeidzjan. Ik heb wat vrienden uitgenodigd om samen naar het voetbal te kijken. Gelijkspel, wat een ontgoocheling...

ZATERDAG

Vandaag wordt het een topdag, 30 graden en geen wolkje aan de lucht. We spreken af met vrienden om samen te gaan zwemmen en de dag af te sluiten met een barbecue. Wat kan een mens zich nog meer wensen dan zon, goed gezelschap en lekker eten? Met een brede glimlach op ons gezicht kruipen we 's avonds ons bedje in.

ZONDAG

Vandaag staat familie centraal. Om 12 uur afspraak bij Stefanies oma. Dit is oma's lievelingsdag. Om de maand zorgt ze ervoor dat de hele familie samenkomt. Zo blijven de familiebanden intact en kan ze haar kookkunsten nog eens botvieren. Ze glundert van blijdschap wanneer ze merkt dat al dat lekkers smaakt. Het is ook een ideaal moment om tijd door te brengen met Stefanies metekind. Hij is ondertussen drie jaar, een echte kerel dus!

Met weemoed denk ik terug aan de gezellige familiereünies die mijn oma vroeger hield. Zij is er nu niet meer, wat ik heel jammer vind. Oma, ik mis je...